

ogsaa at begrænse den saaledes, at den paagældende, naar det viser sig, at han fremdeles skal have Hjælp, maa overgaa til Fattigvæsenet ligesom andre, der ikke er i Stand til at kunne klare sig selv.

Jeg har saaledes søgt dels ved den ene Række rent praktiske Ændringer at gøre Valgene lettere for Vælgerne og dels ved en Tilføjelse til § 4 at understrege Hjelpekassernes Karakter som værende Hjelpekasser. Man har i Folketinget for det af mig sidst nævnte Punkts Vedkommende søgt, om jeg saa maa sige, at mildne en lille Smule paa de af mig foreslaaede noget strengere Regler ved i § 4, andet Stykke, at foreslaa indsat — det blev vedtaget i Folketinget, og jeg har ikke fundet Anledning til at modsætte mig dette —, at der dog skulde være en Mulighed for at kunne yde Hjælp udover de 18 Maaneder, naar særlige Forhold talte derfor. Jeg kan ikke nægte, at saadanne specielle Tilfælde kan forekomme, og jeg har derfor heller ikke turdet modsætte mig, at der blev aabnet Mulighed for, at der i saadanne specielle Tilfælde kan ydes Hjælp udover de 18 Maaneder. — I Forbindelse med dette skal jeg nævne en lille Forandring i Bestemmelsen om Regnskabernes Fremlæggelse m. v., for at det af disse skal fremgaa, naar og i hvilket Tilfælde der er ydet en saadan Hjælp udover dette Tidsrum af 18 Maaneder. Man har yderligere i Folketinget ment det rigtigt at fastslaa, at Hjelpekasserne ikke maa yde Hjælp i alle de Tilfælde, hvor Hjælpen kan ydes af de kommunale Kasser uden Fattighjælps Virkninger. Jeg tør antage, at der ikke fra nogen Side vil blive indvendt noget imod dette. Det er en Selvfølge, at der ingen Grund er til at anvende Hjelpekassernes Midler til Afhjælpning af Trang, der kan afhjælpes af de kommunale Kasser, uden at det for de paagældende har nogen som helst uheldig Virkning, noget, der paa flere Omraader er bestemt saavel ved særlige Love som ved selve Fattigloven, og som i Almindelighed kan siges at tage Sigte paa de Trangstilfælde, der er Følge af speciel Sygdom hos den paagældende eller dem, han er Forsørger for.

Man har i Folketinget ønsket at stryge den Grænse, der i § 3 var sat for Kommunalbestyrelsernes Ret til at yde Tilskud til Hjelpekasserne, og hvorefter de ikke uden Amtsraadets Samtykke kan yde mere end et Beløb, der svarer til 30 Øre pr. Indbygger. Denne Bestemmelse har, saa vidt jeg ved, hidtil ikke haft nævneværdig Betydning, idet man overalt har fundet, at de Beløb, Kommunalbestyrelserne ønskede at bevilge

til Hjelpekasserne, burde bevilges, og jeg har ikke haft noget imod at stryge Bestemmelsen om de 30 Øre, saa meget mindre som Bestemmelsen derved fik en Form, hvori den tidligere er vedtaget i Folketinget.

Der har, for Resten ogsaa i dette høje Ting, været nogen Forhandling vedrørende Hjelpekassernes Stilling til tidligere fattigunderstøttede Personer. Man fandt i Folketinget, at det var bedre at faa en klar og bestemt Udtalelse i selve Loven end at nøjes med det, der staar i den gældende Lov, at Hjelpekasserne ikke maa give Hjælp til Folk, som nyder Fattigunderstøttelse, og man indsatte da i § 3 en udtrykkelig Bestemmelse om, at tidligere modtagne Fattighjælp ikke udelukker fra Understøttelse af Hjelpekassen, naar der er hængaet mindst een Maaned efter Fattighjælpens Ophør. Det er i Overensstemmelse med Ønsker, der har været fremme i Hjelpekassernes Bestyrelser, om at faa en bestemt Regel at rette sig efter, og det kan nok være, at det er en Fordel. Jeg havde i og for sig ikke anset det for nødvendigt, men jeg har paa den anden Side heller ikke indvendt noget imod, at der kom en saadan Bestemmelse, da det altid er en Behagelighed for de paagældende Bestyrelser at have en bestemt Regel at gaa efter.

Endelig skal jeg kun nævne, at man i Folketinget har indsat en Bestemmelse om, at Lovens Ikrafttræden skulde gøres afhængig af Vedtagelsen af Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker eller Enkemænd, et Lovforslag, der jo paa andet Aar er til Behandling i dette høje Ting. Jeg holder i al Almindelighed ikke af saadanne Sammenkoblingsparagraffer, og jeg vil gerne gaa ud fra, at det i Praksis ikke skal faa nogen større Betydning, men at man i dette høje Ting i denne Rigsdagssamling vil gøre Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd færdigt. Det er min Opfattelse, at det saavel i økonomisk som i etisk Henseende ikke er forsvarligt at fortsætte paa den Maade, hvorpaa vi hidtil har maattet yde Hjælp til Enker med Børn. Jeg har tidligere her i Tinget haft Lejlighed til — og jeg skal ikke trætte med Gentagelser — at gøre opmærksom paa den enorme Stigning, der har været i den Hjælp, der gennem Hjelpekasserne ydes Enker med Børn, at den i Løbet af de 3 Aar, for hvilke vi har Oplysninger, er steget med det dobbelte. Og jeg er ikke noget Øjeblik i Tvivl om, at hvis vi ikke, som det tilsigtes i Lovforslaget om Understøttelse til Børn